

Karácsonyi Zsolt
ÁLMATLANSÁG

Valaki
valahol ébred,
valami oldalát szúrja.
Azt hiszi, fáj a szíve, azt hiszi,
baj van, gond van – azt hiszi, valami állat
üvöltöz fenn a holdban.

Pedig eső van, felhő, mögötte
derengő fényév világítja a lelket,
a lelken túli lényét.
Valaki valahol ébred, valami oldalát
szúrja – azt képzei, hogy nincs ott,
pedig ott van a rózsa.

A rózsa levele és a rózsa szirma,
szárnya, lebeg a virág képe,
lebeg a virág árnya.

Valami oldalát szúrja,
valaki valahol
ébred.

Nem lát rózsát, se szirmot,
nem képzel mást,
se téged.

A RENESZÁNSZ DALLAM II.

A reneszánsz dallam elől nincs menekvés.
Nem olyan, mint egy sláger, nem mászik a füledbe.
Ott ül, már száz esztendeje. Csörgedezik, mint Szinva patak.

Néha évekre elfelejtet. Néha érzed, hogy ott van,
mégse hallod. Ritmusát nem tudod felidézni.
Hiánya ilyenkor elviselhetetlen.

Honnan ez a végtelen derű, mezők zizegése,
a zárt hadrend sávjai között
elúszó boldogság-sziget?

Talán a portugál hajósok találhatták meg rá a választ.
Mert nem tudták, hogy éppen reneszánsz van.
A dallamról pedig azt hitték: vitorlák feszülése,
sirály-nevetés.

Szerencse, hogy nem vagyok zeneszerző,
mert mindig csak egy részlet jut el hozzám,
sohasem az egész.

Legutóbb K. L. *Könyomat* című
verse miatt kezdtem el hallani.

Egy pillanatra úgy tűnt:
ez a dallam szemem sarkáig ér el,

aztán koppan a padlón.